

Vandring på Druidernes ø

Ann Bjerre

Min veninde Astrid viser mig et blad hvori der er en artikel om Druidernes Ø. Artiklen beskriver en lille ø, der ligger langt ude i Atlanterhavet ved den Skotske Vestkyst. Da jeg læser artiklen, er det som om, at et frø bliver plantet i mit sind. Jeg ved, at jeg en dag må til Skotland. Energien fra Iona (Duens ø) kalder på mig. Der skal imidlertid gå adskillige år, før drømmen bliver til virkelighed. Men en skønne dag, blev rejsen mulig.

Fra Edinburgh kører jeg i den lejede bil - i venstre side af vejen. En udfordring. En øvelse i nærværets kunst. Mine sanser vækkes til live, skærpes. Fra det skotske fastland, sejler jeg med færgen til den store ø i Hebriderne. Køreturen over øen er som at bevæge sig ind i et landskab, der bliver mere fremmedartet og særpræget for hver kilometer. Længere væk fra alt jeg kender. Rejsen tager tid. Måske en nødvendighed for at vænne sig til energien? Energien på Druidernes ø.

"Hello, hvor er du fra" spørger en sød engelsk kvinde. Hun kikker på mig med milde øjne. Vi falder i snak, og den sidste sejltur til Druidernes ø går hurtigt.

"Du kan glæde dig til en helt enestående oplevelse" siger Mary "Jeg har været her mange gange, siden jeg var her for første gang for 20 år siden. Dengang var mit liv et stort rod" hun tøver lidt, tænker sig om:

"Der var mange store tab i mit liv, en stor sorg" hun sukker, siger så med klar stemme: "Men da jeg kom til øen, ændrede alt sig. Efter en uge på Druidernes ø, var det bogstavelig talt som om, mit indre blev sat på plads. Da jeg tog hjem, følte jeg mig som et helt menneske. Og, dette uden, jeg gjorde noget for det. Sådan er det på Duens ø. Det er et helligt sted"

Den lille færge lægger til kaj. Lige så snart jeg sætter mine fødder på øen, fornemmer jeg det. Det er som om, en blød dyne af fred smyger sig om mig. Jeg trækker vejret dybt, føler hvordan, jeg simpelthen går ned i gear.

Mary og jeg følges ad. I en hel uge er hun min personlige guide og mentor på Druidernes ø. En ø, der er kendt for sit rige dyreliv: vildgæssene, de mange fritgående får og køer, græssende på marker og enge. Den lille fascinerende søpapegøje, sæler, hvaler

Vores første vandring går til sydkysten, hvorfra hele øens energiindtag kommer. Energien, der via landskabstemplerne, forplanter sig i, og op igennem øen.

Rejsen igennem den fascinerende natur byder på naturscenerier med fremmedartede bakker og bjerge, hvor bregner og lyngplanter vokser side om side. Hvor lyset er så fantastisk og klart, danner det smukkeste farvespil. Den unikke natur, giver mig en følelse af, at himmel og jord står i ét. Der er et slør så fint, som i kosmos også i makrokosmos.

"Duens ø er en af de ældste steder på jorden" siger Mary. "Det fornemmes" siger jeg stille.

Det bliver et storslået møde med det kolossale Atlanterhav, hvor Mary viser mig vejen ind i livets labyrint. Fra labyrinten går vi ned til strandkanten. Jeg gisper efter vejret. Stranden er ét stort mesterværk. Der ligger den ene vidunderlige sten efter den anden. Alle sten er igennem millioner af år, slebet til, poleret helt runde af havet, af stranden. Hver og en af stenene er et mirakel. Nogle er røde, med gyldne striber, nogle er gråsorte med røde

cirkler, andre grønne, sorte og grå. Nogle med tegn og symboler.

Mary samler en sten op og begynder at fortælle om Druiderne:

"Druiderne oplever jorden som en levende organisme. Deres helligsteder er i naturen, i landskabstemplerne. Det er her deres ritualer og ceremonier foregår. For druiderne er landskabstempler, energiformationer i naturen. Steder, der udtrykker de kvaliteter, der svarer til de syv menneskelige energiniveauer. Dem vi også kender som chakraerne.

Druiderne sendte bud efter den irske munk Columba ca. år 500. Han byggede bro til druidernes visdom. Han etablerede et kloster på øen - et nyt fællesskab, som fik stor betydning. Druidernes ø blev i århundreder betragtet som et åndeligt lystårn, hvis stråler rakte langt ud over Skotlands grænser"

Mary tager mig ved hånden, fører mig til Eremit-stedet, hvor jeg finder min plads i cirklen. Derfra går vi til Månebjerg. Her finder vi kilden for klarsyn og indsigt, hvor jeg bader mine øjne. Vi finder vejen, ad den stemningsfulde sti til stranden, hvor druiderne blev indviet efter mange års uddannelse om naturen, jordens rytme og dens energier.

Igen fortæller Mary:

"Kelterne er en betegnelse for en kultur og et sprog, der bl.a. stammer fra Irland og Skotland. Celt betyder blandet andet udvalgt. Druiderne, de keltiske præster, de vise mænd og kvinder. De var naturens præster og som sagt foregik deres ritualer og ceremonier i landskabstempler. De levede i dyb samklang med naturen og kendte til naturens kraftsteder. Tanken om det spirituelle menneske var en del af deres overbevisning og livsfilosofi. Ligesom de troede på muligheden af flere verdener"

Mary kigger intenst på mig: "Du har mødt Kelterne og druiderne på din vej" "Har jeg det?" siger jeg forbløffet. "Tænk tilbage" siger Mary "Tænk på din første pilgrimsvandring"

Som en indre film, tænker jeg tilbage på min første pilgrimsvandring i 2004 mod Santiago de Compostela. I første omgang var det primært ud fra en tanke om selvrealisering, men El Camino (livets vej) fik mig til at ændre indstilling til livet og naturen. Vandringer øger kontakten til min krop. Jeg går langsommere. Stilheden melder sig. Finder den indre personlige frihed, som er så langt mere værdifuld, end jeg turde håbe på. Glæden ved at være på vejen breder sig. Tankerne om noget større melder sig. Jeg oplever den smukkeste gave.

"Hvad skete der?" spørger Mary.

Det bliver vigtigt at mærke vinden i mit ansigt. Fylde mine lunger med den friske luft. At få en tung og sund vejtrækning, mens jeg vandrer videre ad de snoede stier og veje på vej mod det hellige mål og den stærke energi. Træer og planter bliver levende på min vej, jeg mærker deres energi og skønhed. Taknemmelighed og glæde ved livet og naturen bliver min drivkraft. En indre sjælefred finder sin plads i mit hjerte.

"Ja. Det er netop det kelterne troede på" siger Mary "Fortæl mig nu om Galicien"

Byen O Cebreiro er som taget ud af tegneserien Asterix og Obelix. Historien om keltere og druides. Husene

er med de typiske runde former, det kegleformede tag. Jeg forestiller mig scenen, hvor stærke Obelix falder i den store gryde, drikker for meget af Druiden Mirakulix's trylledrik, som er fyldt med naturens helsebringende urter. Mens jeg går i de gamle gader, hører jeg musik i det fjerne. Mine forventninger er at høre spansk flamenco musik. Men jo tættere jeg kommer den melodiske musik, jo mere hører jeg helt andre toner.

"Det er keltisk musik" siger Mary.

Ja, ved katedralen står en lille trup, spiller på sækkepipe og harpe. De synger keltiske sange om vinden, solen og fuglene på den blå himmel.

"Ja, du har set den keltiske vævning. Det er symbolet på enheden. Kelternes livsfilosofi er troen på helheden, at vi alle er på vandring i spiralen, mod det hellige sted - det højeste guddommelige. Gik du ud til Verdens Ende, Capo Finis Terra ved Atlanterhavet?" "Ja" siger jeg.

Mary fortsætter: "Verdens Ende er et gammelt keltisk kultsted. Du var også i Frankrig!"

Ja, som den keltiske vævning, du taler om, bliver vandringer vævet ind i hinanden og fortsætter i Sydfrankrig ad spor, der krydser legenden Maria Magdalene, katarerne - og jagten på

tur: vejen til den indre gral – en personlig indvielsesvej”

Mary holder en lille pause, fortsætter: ”Vidste du, at Grals-traditionen i Sydfrankrig har sit udspring i druidernes visdom og indsigt. Druiderne, der udfyldte de højeste pladser i samfundet, var folkets vise mænd og kvinder. Ordet druide, betyder vidende, vis. Kun de udvalgte kunne blive druides”. Jeg lytter til Mary, som igen guider mig videre til næste vandring: ”Fortæl om Italien”

Vandringen starter i Italiens grønne hjerte Umbrien til Assisi. Det bliver en vandring i eventyret og næroplevelse med Frans af Assisi's glæde ved livet, naturen, elementerne og dyrene. Senere fortsætter vandringen til Toscana i et helt unikt skovområde. En vandring i en stærkt vibrerende natur, hvor hver en sten føles levende.

”Vidste du” siger Mary ”at Frans blev inspireret af keltiske munke på vandring ned igennem Europa. Det var en del af den keltiske kultur at være pilgrim, at være på vandring. Vandre fra sted til sted. Inspirere, give fra sig. Med indføling og forståelse for det fremmede. Det er netop kelternes glæde og respekt for naturen, som Frans giver udtryk for i sin hyldest til naturen – Solsangen.

Mary læser op:
*Lovet være du, Herre, med alle dine skabninger
især her broder sol, som skaber dag,
og du oplyser os ved ham,
og han er skøn og strålende med stor
glans, på dig, du højeste, er han et bil-
lede!*

*Lovet være du, Herre, for søster måne
og stjernerne,
på himlen har du skabt dem, klare,
kostelige og skønne!*

*Lovet være du, Herre, for broder vind og
for luften og skyerne og godt vejr og al
slags vejr,
hvorved du opholder alle skabninger.*

*Lovet være du, Herre, for søster vand,
hvilken er såre nyttig, ydmyg, kostelig
og kysk!*

*Lovet være du, Herre, for broder ild,
ved hvem du oplyser natten,
og han er skøn og liflig og kraftig og
stærk!*

*Lovet være du, Herre, for vor søster,
Moder Jord,
som opholder os og bærer os
Og frembringer alskens frugter og far-
vede blomster og græs!*

Mary siger: ”Frans omtaler solen og månen for Broder sol og Søster måne. Også han gik ind for enhedstanken. Alt er levende, en del af livets hjul!

Frans gjorde som kelterne. Han søgte sit eget selskab i naturen, i Moder Jords skød. Med kontakt til skaber-værket og naturen selv, en vej til personlige indvielse. Kom lad os gå dybere ind i naturens kraftsteder. Lad os inspirere af tanken om at leve i overensstemmelse med soluret og livshjulet samt chakraernes evigtgyldige visdom. På samme måde som kelterne gjorde det” siger Mary og tager mig i hånden.

Vandringen er en oplevelse for livet!

Ann Bjerre Andersen er uddannet Translatør i Fransk og korrespondent i Italiensk med en mangeårig baggrund som underviser i personlig udvikling, coaching og karriererådgivning. En pilgrimsvandring på El Camino i Spanien i 2003 var så betagende og givende, at Ann nu arrangerer vandring i Spanien, Skotland, Frankrig, Italien og Sverige.

Ann træffes på tlf. 29 40 55 72
www.annbjerre.dk

den indre gral. I Rennes-le-Château. Hvor det i første omgang er Maria Magdalenes historie, jeg søger, finder jeg igen vidnesbyrd om kelternes tilstedeværelse.

”Ja. Du møder tærskelvogteren. Figuren, der illustrerer de 4 urelementer, som kelterne byggede deres livsfilosofi op omkring. Selve figuren er jorden. På hovedet holder han det hellige vand, i en muslingeskal. Langs muslingeskallen løber salamanderen, tegnet på ilden og solen. Helt øverst de fire engle der laver korsets tegn. Symbol på luften og ilten.

Ja. Min vej fortsætter ad katarernes kraftfulde spor dybt inde i Pyrenæerne – i en rå og utæmmet natur. Jeg inspireres på alle planer - ikke mindst spirituelt!. På hjertebjerget, det gamle druidested, finder jeg på toppen det keltiske kors. Det keltiske kors der forener tanken om enheden, det evigtgyldige med kærligheden. næstekærligheden.

Mary nikker ”På din vandring med katarerne, de rene, der troede på lyset og mørket, troede på reinkarnationen, åbenbares det keltiske kultsted: Montségur, Gralsbjerget. Gralstraditionen fortæller om bægeret, der forener den mandlige og den kvindelige na-